

Δ α ΚΑΜ

Η
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

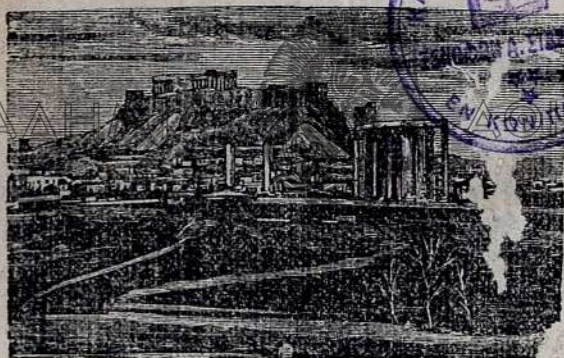
ΠΟΙΗΜΑ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΜΗΟΥΡΟΓΛΟΥ

Ἐκδίδεται ἀναλώμασι

Ι. Χ. ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΙΑΙΣΣΟΥ»

(Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Λέξα).

1871

733

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

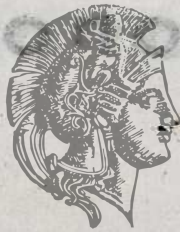
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Η
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΜΗΟΥΡΟΓΛΟΥ

Ἐκδίδεται ἀνεκλώμασι

Γ. Σ. ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΙΑΙΣΣΟΥ»

(Ὅσος Μουσεῶν καὶ Λέκας).

1871

Η

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΒΟΥΛΗ

1927

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ

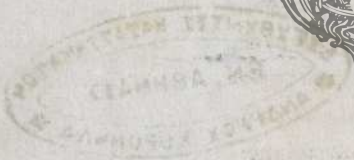
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

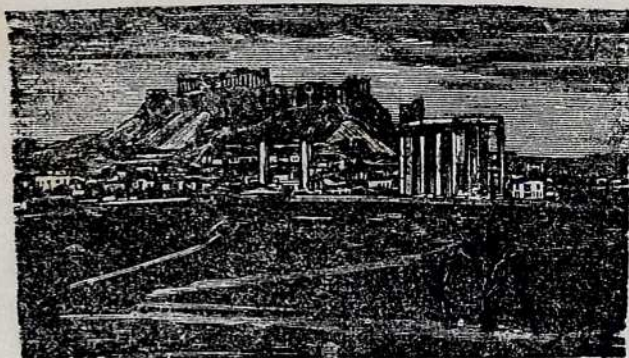

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ

1927

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται
ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

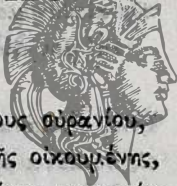
Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Ἰσχυρὰ καὶ ἄσπαστος ἔσται

ἡ πόλις ἡμετέρα νόθα καὶ

Αΐ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΒΡΑΧΕ ὕψους οὐρανόυ,
σκοπιὰ τῆς οἰκουμένης,
βράχε πλήρης μυστηρίου,
ὦ Ἀκρόπολις σεπτὴ,
ὦ μητρὸς πεφιλημένης
εὐφυῖα λαξευτή!

Ἡ ψυχὴ μου ὅταν χάσῃ
τὴν ὁδὸν τῆς τὴν εὐθείαν,
ὅταν πλῆθος με ταραύσῃ
ἀπαισίῳν λογισμῳν
καὶ ψυχρὰν ἀμφιβολίαν
αἰσθανθῶ χωρὶς παλμῳν,

Τότε μέσω έρειπίων
 βαίνω· αἴφνης γόνυ κλίνων
 τὰ ἀσπάζομαι δακρύων·
 — εἶνε μάρμαρα — ῥιγῶ·
 μὴ δὲν εἶμαι τῶν Ἑλλήνων
 ἐν έρειπιον κ' ἐγώ ;

Τὸ παρὸν ώραῖον πλάττω
 διὰ τοῦ ἀρχαίου κόσμου
 καὶ ὁδὸν λαμπρὰν χαράττω
 εἰς τὸ μέλλον, ἔσαι·
 πῦρ αἰσθάνομαι ἐντός μου
 καὶ μοι δίδεται ζωή.

Εἶνε, εἶνε ἀναγκαῖον
 εἰς τοιαῦτα ἔργα θεῖα
 παρελθόν, πηγὴ γενναίων
 φρονημάτων, ὑψηλῶν·
 ἐν σιγῇ, ἢ ἀρμονία
 ἀναμνήσεων καλῶν !

Ναί· ἡ πάροδος αἰώνων
 ἀποθέωσιν προσφέρει
 καὶ ὁ χρόνος ῥυτιδόνων
 τὰς ῥυτίδας ἀφαιρεῖ
 ἐποχῆς, ἧτις ἐξαίρει
 λάμπον μέτωπον εὐρύ !

Τοῦ μαρμάρου ἡ σκωρία
 ἂν ἐπίχρυσος καλύπτῃ
 τὰ ἀθάνατα μνημεῖα,
 ὧν αἰῶνες αἱ στιγμαί,
 καὶ ἡ Καρυάτις ῥίπτῃ
 τὸ φορτίον τῆς χαμαί,

Ὅταν ὁ κισσὸς πλανᾶται
 εἰς ἀκάνθας ξηρανθείσας
 καὶ τοῦ ὕδατος κοιμᾶται
 ἐντὸς λάκκων ἢ φρενῶν,
 καὶ εἰς καλλοῖνας φθαρείσας
 ὑποκρύπτεται ζωῆ,

Τῶν περιλαμπῶν κτιρίων
 ὠραιότερος ἀκόμα
 ὁ σωρὸς τῶν ἐρειπίων
 εἶνε τότε ὁ πολὺς,
 καὶ τὴν κόνιν εἰς τὸ χῶμα
 τῶν προγόνων σου φιλεῖς.

Μεταξὺ μαρμάρων νέων
 δὲν ἀκούετ' εἰς τὸ σκότος
 Ζέφυρος ἢ δὴ προσπνέων,
 μυστηριωδῶς θρηνηῶν·
 δὲν ἤχει ἐκεῖ ὁ κρότος
 τῶν βημάτων ἀλγεινόν.

Καλλιτέχνης εἶν' ὁ Χρόνος
 ἐπὶ καλλιτεχνημάτων
 ἐργαζόμενος ἀπόνως·
 καὶ εἰς ἔργα θαυμαστά
 τὴν γλυφὴν αὐτοῦ χαραττεῖ
 θεῖα ταῦτα παριστᾷ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Σὲ θαυμάζουν, ὦ Ἀθηναί,
 πόλις ἐρειπωμένη,
 αἱ κλειναὶ ψυχὰὶ ἐκεῖναι,
 τὰς ὁποίας συγκινεῖς,
 ἅς τὸ μάρμαρον θερμαίνει
 καὶ πονοῦν ἐὰν πονῆς.

Ἄνεγείρουν τὸν κισσὸν σου,
 ἵνα κάλλιον θαυμάσουν
 τὸ ὠραῖον πρόσωπόν σου·
 ἐνῶ ὕπνος σε κρατεῖ,
 τ' ὄνειρόν σου δὲν ταρασσούν·
 βαίνουν ἀκροποδῆτί.—

Ἄναζοῦν ἐν τῇ καρδίᾳ
ἀναμνήσεις ζωογόνοι,
ἐκ τῶν λίθων ἱστορία
ἀναθάλλει φοβερὰ,
κλίνει τότε τις τὸ γόνυ
αἰσθανόμενος πτερὰ.

Ἄλλ' ἡ ἱστορία κράζει ;
«Οἴμοι ! ἀπώλεσθι πλέον
πᾶσα δόξα !» καὶ στενάζει
δι' ἐλπίδ' ἀπατηλὴν
καὶ μὲ ὄμμα τότε κλαῖον
κλίνει τις τὴν κεφαλὴν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Β.

Ἐὼν ἐθνῶν ἡ ζῶσα Μοῦσα,
τῶν μεγάλων ἡ προστάτις,
ἡ Ἑλλάς, τὴν γῆν πληροῦσα,
εἰς τὰς πύλας κυανοῦ
καὶ εὐρέος οὐρανοῦ
ἔθεσε τὸ σφράγισμά της.

Καὶ ὁ Ἕλληνας ὁ ἀρχαῖος
 ἔνθους ἔστησε βαθμίδα
 ὑψηλὴν, δι' ἧς εὐθέως
 μὲ Θεοὺς ἀπλοῦς θνητὸς
 ἐκοινῶνει, τὴν ἐλπίδα
 ἔχων πάντοτε ἐντός.

Οὐρανὸν καὶ γῆν συνήνου
 ἀποθέωσις τὸ πάλαι,
 κ' ἐκ τοῦ δώματος ἐκείνου
 τῶν Θεῶν ἐπὶ τῆς γῆς
 ζωπράς μαρμαρυγῆς
 λάμψεις ἐπιπτόν μεγάλαι.

Πόθεν ἤρχιζε τὸ Θεῖον,
 καὶ τὸ ὄριον ποῦ ἦτο
 τοῦ θνητοῦ; Τὸ μεγαλεῖον
 εἶχε πέρασ; Ἡ ἀρχὴ
 τούτου ποῖα; — Ἦγνοεῖτο.
 — Δὲν δεσμεύετ' ἡ ψυχὴ!

Ἐπλαττον τῆ φαντασίᾳ
 Ὀλυμπον, θεοὶ ἐκεῖνοι
 καθιστάμενοι! ὅποια
 ποίησις, θεῶν κοιτίς!
 Εἰς τὸ ποίημα αὐτῆς
 ἴδε! ὕμνους ἀπευθύνει

Οὕτω σεβαστὴ θρησκεία
 τὸ ὠραῖον πάλαι ἦτο,
 καὶ ἡ τέχνη ὑμνωδία,
 πρὸς τὸ θεῖον ὀφειλή.
 διὰ κάλλους ἐκοσμεῖτο
 πᾶσα σκέψις ὑψηλῆ.

Αἴφνης δὲ κολοσσιαίαν,
 ἕνα θέτουσαν αἰῶνα
 πάντων ἀνωθεν, ιδέαν
 συλλαβῶν ὁ Περικλῆς,
 ἐπὶ ἔδρας ὑψηλῆς
 ἔθετο τὸν Παρθενῶνα.

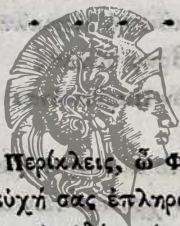
Κ' ἔκτοτε αἰῶνες τόσοι
 πρὸ τῶν χρόνων τῶν ἀρχαίων
 κεκυφότες ὠχρῶσι,
 ὅτ' ἠνώθησαν ὁμοῦ
 ἡ ιδέα καὶ τ' ὠραῖον
 διὰ ἰσχυροῦ δεσμοῦ.

Τὴν ιδέαν τύπου θείου·
 τὸ βεμέλιον θρησκείας
 ἀληθοῦς καὶ αἰωνίου,
 ἥτις σέβας προκαλεῖ,
 ἢν ἠγνόουν οἱ πολλοί,
 προμαντεύει ὁ Φειδίας!

Σταθερά φιλοσοφία
πρὶν τολμήσῃ νὰ ἐκφράσῃ
τὸ τοιοῦτον, — ἐδειλία.

Τρέμων, ἀνυπομονῶν
ὁ Φειδίας τὸ χαράσσει
εἰς ἐλέφαντα στιλπνόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ὦ Περικλεῖς, ὦ Φειδία,
ἡ εὐχὴ σας ἐπληρώθη.
Εὐγενὴς ἰδέα μία
ἔχουσα λαμπρὰς ὀρμάς,
οἱ αὐτοὶ ἐπίσης πόθοι
ἐβασάνισαν ὑμᾶς.

Καὶ σὺ μὲν τῆς ἐξουσίας
τὴν γλυκύπικρον κρατῆρα,
ὦ Περικλεῖς, μετὰ βίας
ἐξεκένωσας πολλῆς,
καὶ ἀπέμειν' ἡ ἰλὺς
εἰς τὴν τρέμουσάν σου χεῖρα.

Παραφόρως δὲ ὠρμήθης
 αἵματος νὰ ρίψης κῦβον!
 ἔκρινες ἢ ἠπατήθης;

Δὲν δικάζεσ' ὑφ' ἡμῶν.
 Τίς ἐχέφρων εἰς τὸν Φαίθον
 προσηλόνει ὄφθαλμόν;

Σὺ δὲ πάλιν τὰς Ἀθήνας,
 ἀδελφὲ τοῦ Περικλέους,
 ὡς Θεοῦπολιν λαμπρύνας
 ἑπταισας πολὺ, πολὺ.

ὦ! τὸν κόρον προκαλεῖ
 πᾶν τι εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Βράχον κατὰ Ἀμαζόνος
 ἤγειρες εἰς τὴν ἀσπίδα
 τῆς Θεᾶς, ἀλλὰ σὺ μόνος
 ἐκρημνίσθης ὑπ' αὐτόν!

Εἶχες κλαίουσαν πατρίδα
 μόνον πρὸ τῶν τελευτῶν!

Ἄλλ' ἡ δόξα ἄνευ πόνων
 εἰς τὴν γῆν δὲν ἀποκτᾶται
 ὁ παλαίων πρὸς τὸν χρόνον
 ὅμως ἔνθεος θνητός,
 ἄλλος Προμηθεὺς αὐτός,
 καίτοι πάσγων δὲν ἠττᾶται.

Πόσον ἔχει μεγαλειὸν
 πόνος, ὃν αἰσθάνεται τις
 τὰ πτερὰ αὐτοῦ τανύων
 καὶ τὸ τέλειον ζητῶν,
 κεραυνούς δ' ὡς ὑψιπέτης,
 εἰς τὰ νέφη συναντῶν!

Γ'

Ἡσρὶλυπος καὶ σύννοος βαΐναι
 ἐδῶ, ἐν μέσῳ ἐρειπίων,
 καὶ ἀνακούφισιν προσμένει
 λαθραίως κάποτε δακρύων.

Τοῦ παρελθόντος ράχη σβῶν,
 ἐνῶ διὰ τῆς φαντασίας
 ἐξ ἐρειπίων ἀνεγείρω
 οἰκοδομὴν παρηγορίας.

Ἑλλάς, πατρίς πεφιλημένη,
 εἶνε ψυχρὸς ὡς λίθος φύσει
 ἐκεῖνος, ὅστις ὑπομένει
 ἀδακρυτὴ νὰ σ' ἀτενίσῃ.

Ὡς ἄλλοτ' ὅμως εἶν' ἐπίσης
 ὁ οὐρανὸς γλαυκός, ὠραῖος
 καὶ μεγαλοπρεπῆς ἡ φύσις
 ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ ματαίως!

Ἴδέ! ὁ ἥλιος πρὶν δύσῃ,
 τὴν τοῦ Ὀλύμπου ἀποικίαν
 ζητεῖ ἀκμαίαν νὰ φωτίσῃ,
 θαρρῆεις αἰσθάνετ' ἀγωνίαν.

Ἄλλὰ ἐρείπια φωτίζει,
 ἐρείπια μεγαλονοίας!
 Ὁμοί! νὰ ἴδῃ δὲν ἐλπίζει
 τοὺς χρόνους πλέον τῆς εὐκλείας.

Καὶ δύει! Οὕτω μὴ εὐρίσκων
 ὁ Ἕλληρ τούς θεούς του πλέον;
 ἐσθέσθη ὅμοιος πρὸς δίσκον
 ἡλίου, ὅπισθεν ὀρέων.

Τῆς δύσεως ἐκλείσθ' ἡ πύλη!
 Ἄλλ' αὔριον; πάλιν πρῶτα.
 Τίς οἶδεν! ἴσως ἀνατελεῖ
 πρὸς ταύτην ἡ Ἑλλάς ὁμοία!

Δ'.

Ἄθηναι, βασιλῆς πλουσία
 μὲ Παρθενῶνα ἑστεμμένη,
 κοιτῆς ὀπόθεν ἡ σοφία
 ἐξῆλθεν ἐν τῇ οἰκουμένῃ.

Αἰδέμεων ἐγεννάσο μόλις,
 ὄτ' ἐνεφύσησ' ἡ Παλλὰς
 εἰς τὴν ψυχὴν σου, φίλη πόλις,
 πολλὰς ἰδέας καὶ ἰδέας καλὰς.

Σοὶ ἐνεφύσησεν ἐπίσης
 δύναιμι, θάρρος, σωφροσύνην,
 ὥστε γενναίως νὰ τολμήσης
 τὴν τάσιν πτήσιν σου ἐκείνην.

Ἦτο προστάτις σου, ψυχὴ σου.
 Πρὸς ταύτην δεῖγμα σεβασμοῦ
 ἀνῆλθ' ἡ πρώτη προσευχή σου,
 τὸ πρῶτον νέφος τοῦ βωμοῦ.

Ἐ' ὄνομα ταύτης πάντων πρώτον
 ἀψέλλισας, ὡς πρὸς μητέρα
 τὸ πρῶτον τέκνον τῶν ἐρώτων !
 Φωνὴ ὑπάρχει γλυκυτέρα ;

Καὶ ὅτε ταύτης ἡ σοφία
 σ' ἔδειξ' ἐν τέχνῃ εὐκλεᾶ,
 ἀκτινοβόλος κατοικία
 ἐδόθη τότε τῇ Θεᾷ.

Καὶ αὕτη χρυσελεφαντίνη
 ὑπὸ τεχνίτου διεπλάσθη,
 ὅποιαν ἐν ψυχῆς γαλήνῃ,
 ὡς ὄνειρον τὴν ἐφαντάσθη.

Σεμνὴ παρθένος καὶ ὠραία,
 γλυκεῖα, ἅμα δ' αὖστηρά,
 ζυάισθητος, ἀλλὰ γενναία,
 οὐχὶ Κυθήρεια ἀβρά.

Οὐχὶ Θεότης μειδιῶσα
 καὶ βαυκαλίζουσα τὰ πλήθη,
 τὰ ῥόδα μόνον ἀγαπῶσα
 εἰς τὰ ἡμίγυμνά της στήθη

Οὐχί· Κυθέρεια δὲν ἦτο·
 ἦν τοῦ ὠραίου ἡ ψυχὴ
 καὶ μὲ ἀνδρίαν ἐκοσμεῖτο
 ἀγνή, ὡς κόρης προσευχῆ.

Τὸ μέτωπον σοφῶν ἐμφαίνει
 ἰδέας ὑψηλάς, εὐρείας·
 — εἶνε ἀκτις ἐκπεμπομένη
 ὑπὸ θεᾶς τῆς Ὀλυμπίας.

Ἐχθρόν κατὰ τῶν Ἀθηναίων
 ὁ Πέρσης ἀδηγεῖ σωρόν,
 νικᾷ κατὰ ξηρὰν παλαίω
 ὁ Μιλτιάδης τὸν ἐχθρόν.

Καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξ ἄλλου
 νικᾷ ἐπάνω τῶν κυμάτων,
 ἀπὸ κινδύνου δὲ μεγάλου
 σώζετ' ἡ χώρα τῶν θαυμάτων.

Πῶς ἠφανίσθη πλὴν τὸ στίφος
 τῶν Μήδων τῶν κατακτητῶν;
 — Διηύθυν' ἡ Παλλὰς τὸ ξίφος
 τῶν δύο τούτων μαχητῶν.

Εἰς δεσμωτήριον ἐκπνέων
 ὁ πανθαυμάσιος Σωκράτης,
 εἰς κόσμον φέρεται ὠραῖον
 ἰσχύος ἄλλης ὑπερτάτης.

Καὶ λέγει: «Φίλοι μου, θαρβείτε
 ὁ θάνατος εἶν' ἀλλαγὴ
 ζωῆς, ἥτις ζωὴ καλεῖται,
 φθαρτὴ διότι εἶν' ἡ γῆ.»

Καὶ λέγει πῶς ἀποφραεῖται
 διὰ ψυχῆς ἀθανάσιαν.
 — Ἡ ἐμπνευσις τοῦ γροθιστεῖται
 εἰς τῆς Παλλάδος τὴν σοφίαν.

Τὰς χεῖράς του ὁ Ἕλληρ τείνει
 παράλυτος εἰς τὰ δεσμὰ,
 ἀλλ' εἷς, εἷς μόνος ἐν ἀμύνη
 ἀποκαλύπτει τὰ ὦμά

βουλεύματα τῆς τυραννίας,
 τὸ βλέμμα του λαμπρὸν ἀστράπτει,
 δι' εἰφραδοῦς διημιγορίας
 τὸ πῦρ εἰς τὰς ψυχὰς ἀνάπτει.

Ὁ Δημοσθένης ! παρεκάλει
 νὰ ἀνακύψῃ ὁ λαός·
 — ἀλλ' εἰς τὸ οὔς αὐτοῦ ἐλάλει
 κρυφὰ ἡ ἄνασσα Θεός.

Ἄγῃρω δόξαν τῆς Ἑλλάδος
 ὁ Περικλῆς διενόηθη·
 — καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς Παλλάδος
 πρὸς τὸν σκοπὸν του παρωρμήθη.

Ἴδου, ἰδού τῶν Ἀθηναίων
 ἡ μήτηρ ἄμα καὶ Θεά·
 δῶρον τοῖς ἔδωκεν ὠραῖον,
 νοῦν σώφρονα καὶ ὑγιᾶ.

Ε΄.

Τὸ ἄρμ' ἀνέρχεται τοῦ Φοίβου
 ὑπὲρ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων,
 πληροῦται βαθμηδὸν θορύβου
 ἡ πόλις νῦν τῶν Ἀθηναίων.

Ἐθούμενοί τε καὶ ὠθοῦντες,
προσέρχοντ' εἰς τὴν ἀγορὰν
οἱ πωληταὶ φιλονεικοῦντες
διὰ ὠφέλειαν μικράν.

Ἀκούεται που μετὰ κρότου
δούλου φωνὴ μαστιγομένου
ὑπὸ σκληροῦ οἰκοδεσπότη
λίαν πρῶτ' ἐγειρομένου.

Εἰς μέγαρα μορφῆς πλουσίας
τὰ δείγματα νυκτερινῆς
φαίνονται ἔτι ἀκρασίας,
καὶ που δισοχετ' εὐγενῆς

ἐκ τῶν εὐπατριδῶν τις νέος
ἀπὸ τοῦ πότου ἐπιστρέφων,
μὲ ἄνθη καὶ μὲ ῥόδα τέως
τὴν κόμην του ἐν μέθῃ στέφων.

Τὰ ἐργαστήρια κναφέων
βρίθουσιν ἤδη φοιτητῶν
καὶ ἀποπτύουσιν τῶν κουρέων
τὰ χεῖλη λόγων συρφετόν.

Καὶ σχίζουσι οἱ ἀγορανόμοι
τὰ πλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ,
πρὶν δ' ἢ παρέλθωσιν ἀκόμη
ἀκούετ' εὐλόγος ἀρά.

Οἱ Σκύθαι πάλιν οἱ τοξόται
παρέχουσι γέλωτος αἰτίαν,
τραχύφωνοι αὐτοὶ ὁπότε
ἐπιτηροῦν τὴν εὐταξίαν.

Εἰς φιλοσόφων τὰς οἰκίας
συνάζοντ' ἤδη μαθηταί,
ν' ἀντλήσουσι γάματα σοφίας
ἐπίμονοι ἀχροαταί.

Πρὸς τὸ γυμνάσιον δὲ ἄλλοι
τὸ βῆμά των βραδὺ εὐθύνουν·
γίνετ' ἐνταῦθα λόγων πάλῃ,
ἀργοὶ τὰ πάντα ἐπικρίνουσι.

Ἄλλ' ἄνω στρέψατε τὸ βλέμμα·
Ἐν ἀπαστράπτουσι φωτὶ
ὁ Παρθενῶν, ὡς λάμπον στέμμα,
τῆς Ἀκροπόλεως κρατεῖ.

Ἐνέλθωμεν ἐκεῖ ταχέως·
 θέλει τροφήν ἢ φαντασίαν·
 ὁ οὐρανὸς εἶνε ὠραῖος,
 ἀνέφελος εἶν' ἢ πρῶτα.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐποικίας τῆς ἀρχῆς

· · · · ·

Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐποικίας τῆς ἀρχῆς

· · · · ·

Ἐφθάσαμεν τοῦ Μνησικλέους
 ἰδοὺ ἢ κλίμαξ ἢ καλὴ,
 δι' ἧς ἀνέβη εἰς τοῦ κλέους
 τὰ δώματα τὰ προσφιλή.

ἜΩ! στῆτε πρὸ τῆς πενταπύλου,
 εἰσόδου, πρὶν ἐντὸς προβῆτε·
 εἰς τὴν σκιάν τῆς ἐξαστύλου
 ἐδῶ στοᾶς ὀλίγον στῆτε.

Θαυμάσατέ τὴν· μεγεθύνει
 τὸν ἄνθρωπον ὁ θαυμασμὸς,
 τὰ ὅρια ψυχῆς εὐρύνει,
 ἀναπτεροῦτ' ὁ λογισμὸς.

Ἐδῶ ἐπὶ τῶν Προπυλαίων
 ἡ χεὶρ τεχνίτου φημισμένου
 διέχυσέ τι τὸ ὠραῖον,
 ὡσεὶ μειδίωμα παρθένου.

Ἐδῶ τοῦ λίθου ἡ λαμπρότης
 ἀντανακλᾷ τὸ κυανοῦν
 τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ ἐν πρώτοις
 ἀντανακλᾷ εὐρέα νοῦν.

Οὕτως ἐδώρησεν ἡ φύσις
 τὸ μάρμαρον ἐν ἀσθονίᾳ,
 νὰ κατοπτρίζηται ἐπίσης
 καὶ ἥλιος καὶ εὐφυΐα.

Ἐπὶ βαθμίδων μαρμαρένων
 τριῶν πρὸς δεξιὰν ἡμῶν
 ὑψοῦται τις ναὸς καλλύνων
 τὸ Πύργον καὶ ἐπικοσμῶν.

Εἶνε τῆς Νίκης τῆς Ἀπτέρου
 καταθεσάσης τὰ πτερά της.
 Ἐπάνω βράχου ἐλευθέρου
 ἐστῆθησαν τὰ τρόπαιά της.

Θριάμβους νῦν ἢ ζωοφόρος
 ἐπιδεικνύει τοῦ ναοῦ·
 κατὰ τῶν Μήδων νικηφόρος
 ἕρμα δρᾶξ Ἑλληνος λαοῦ.

Εἰσέλθωμεν ἐξ εὐωνύμων
 εἰς οἴκημα εὐρὺ, ἐγκλειῖον
 τοῦ Πολυγνώτου περιφήμων
 εἰκόνων πλήθος καὶ πλουσίων.

Ἴδου ὁ παῖς τοῦ Λαερτιάου
 τὰ βέλη δόλω ἀφαιρῶν
 τοῦ Φιλοκτήτου τραυματίου
 καὶ πάσχοντος ἄδυνηρον.

Καθῆκον μέγα ἐκπληρώσας
 ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς βίας,
 δὲν συγκινεῖται, ὡς λυτρώσας
 τοὺς Ἀχαιοὺς ἐξ ἀπωλείας.

Ἀστράπτει σκέψις τις κρυφία
 εἰς τ' ὄμμα του τ' ἀπατηλόν·
 «Εὐπρόσδεκτος εἶν' ἡ θυσία
 ἐνὸς θνητοῦ ὑπὲρ πολλῶν.»

Σωματική ὀδύνη μένει
 εἰς τὴν μορφὴν τοῦ Φιλοκλήτου
 βαθέως ἐζωγραφημένη
 διὰ χειρὸς καλοῦ τεχνίτου.

Ἄλλὰ συγχρόνως καὶ ἐλπίζει
 ἀντίληψιν ὡς προσδοκῶν
 τὴν ἀλγηδὸνα ὠραίζει
 ἐν μεγαλειῶν ἠθικόν.

Ἴσχει πού ἄλλ' εἰκῶν τὴν φρίκην
 καὶ ζάλην πάθους διεγείρει
 τὸ φάσμανον ἀπὸ τὴν θήκην
 ἀλλόφρων ὁ Ὀρέστης σύρει.

Νωπὸν τὸ τῆς μητρὸς του αἷμα
 εἰσέτι μένει, ἐρυθρόν
 ἐπὶ τοῦ ξίφους· πλὴν τὸ βλέμμα
 αὐτοῦ κατέστη ἀμυδρόν.

Δὲν βλέπει πλέον· ἡ μανία
 σχεδὸν ἐπῆλθεν αὐτῷ ἤδη·
 σύρει τὸν Λίγισθον ἐν βίᾳ
 καὶ τραῦμα καίριον τῷ δίδει.

Δράμα φρικτὸν τοῦ Σοφοκλέους
ἡ γραφή αὐτὴ συμπληροῖ
προσδέλπει πᾶς τις μετὰ δέους,
ματαίων λόγων ἀπορεῖ.

Εἰκὼν τὸ δάκρυ προκαλοῦσα,
ὡς Εὐριπίδου τραγωδία,
τὸν Εὐριπίδην συμπληροῦσα
ἀνήρηται παραπλησία.

Τῶν Ἀχαιῶν σιγῇ τὸ πλῆθος
εἰς τάφον πέριξ συναχθέν
καὶ ἔχει πένθιμον τὸ ἦθος,
ὡς αἰφνης ἀπολιθωθέν.

ὦ ῥίγος τῆς ψυχῆς! πρόσμένει
ἀθώας κόρης τὴν θυσίαν!
Τίς αὐτῆ, τίς; — Ἡ Πολυξένη!
Σιγῇ! τὸν πέπλον τῆς με βίαν

ῥηγνύει καὶ ἀποκαλύπτει
τὸ σῶμα μέγρις ὀμφαλοῦ,
οὐδὲ τὰ στήθη ἀποκρύπτει
τὰ ὡς ἀγάλματος καλοῦ.

Ἡ τλήμων ! δάκρυα δὲν χύνει
 ἦν δούλη ! καὶ περιφρανεῖ
 τὸν θάνατον . . . τὸ γόνυ κλίνει,
 ὡχρὰ δὲ ταῦτα προσφωνεῖ :

«Κτύπα, ὦ παῖ τοῦ Ἀχιλλέως,
 ἰδοῦ τὸ στέρνον μου ! ἂν θέλης,
 ἰδοῦ αὐχὴν, λαιμὸς ὠραῖος . . .
 τὴν χειρὰ σου μὴ ἀναστέλλης.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Νεοπτόλεμος καρδίαν
 εἰσέτι ἔχει ἀπαλήν·
 θέλει, δὲν θέλει . . . ἀγωνίαν
 οἴκτου αἰσθάνεται παλλήν.

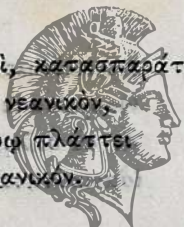
Ἵπὲρ τὴν κόρην αἰωρεῖται
 τὸ φάσγανον, ἀλλὰ δὲν πίπτει . . .
 Πᾶς ἐνδομύχως συγκινεῖται,
 οὐδεὶς τὴν ταραχὴν του κρύπτει.

Στιγμὴ φρικώδους ἀγωνίας !
 Ἄρκει· ἐξέλθωμεν ταχύ·
 δριμύ τὸ ἄλγος τῆς καρδίας
 καὶ δὲν ἀντέχει ἡ ψυχὴ.

Προβῶμεν ἤδη πρὸς τὰ ἔσω
 διὰ διπλῆς σειρᾶς κιόνων.
 Ἴδού, διέκρινα ἐν μέσῳ
 τοσούτων ἄλλων, ἐν καὶ μόνον·

Τὸ ἔργον, ὅπερ ὁ Σωκράτης
 ἀνέθηκεν ἀπαρνηθεὶς
 τὴν τέχνην, κύημα ἀπάτης,
 φιλοσοφίαν δ' ἀσπασθεὶς.

Ἡ τέχνη, ναί, κατασπαράττει
 στῆθος εὐρύ, νεανικόν,
 διότι ἐν ὀνειρῷ πλαττεῖ
 τὸ ὑψηλὸν ἰδανικόν.

Καὶ ὅστις τοῦτο προσπαθήσῃ
 θνητὸς νὰ φθάσῃ τολμητίας,
 ἐν θλίψει θέλει τελευτήσῃ·
 — Παράδειγμα εἶν' ὁ Φειδίας.

Δὲν εὔρες πλὴν παραμυθίαν,
 ὦ Σώκρατες, οὐδ' εἰς αὐτὴν
 τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν·
 — κώνειον εὔρες καὶ εἰρκτήν.

Ἀλλοίμονον ! ὅστις ἐγκλείει
 φωτὸς σπινθῆρα οὐρανοῦ,
 βαρέως ᾧδε ἀποτίει
 τὸν φόρον του — διὰ τοῦ βίου.

ΣΤ΄

Προκύψωμεν τῶν Προπύλαιων !
 Θαυμάσατε τὸ μεγαλεῖον,
 δι' οὗ δηλοῦται τὸ ὡραῖον
 ἰδανικότητα ἐγκλεῖον.

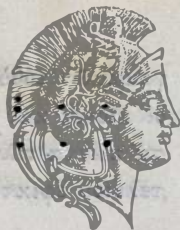
Ἦσει μὲ λύπην μεμιγμένον
 γεννᾶται νῦν εἰς τὴν ψυχὴν
 αἴσθημ' ἀλλόκοτον, ἐμφαῖνον
 καὶ θαυμασμὸν καὶ ταραχὴν.

Διότι ὅπως τις νοήσῃ
 τῆς τέχνης πᾶσαν τὴν ἀξίαν,
 ὡραίου πρέπει νὰ ἐγκλείσῃ
 πηγὴν ἐντὸς τοῦ οὐρανοῦ.

Εἰς κόσμους ἄλλους νὰ πλανᾶται,
 νὰ πλάττη τὸ ἰδανικὸν
 καὶ πρὸς τὴν φύσιν ν' ἀμιλλᾶται
 νικῶμενός τε καὶ νικῶν,

Τὸ ἄπειρον νὰ περιλάβῃ,
 ἰδέαν, ἥτις ἰκανὴ
 εἶνε δεσμὰ ψυχῆς νὰ θραύῃ,
 ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ταπεινοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ὦ, μέγα θάμβος τῶν ὀμμάτων!
 Κατάσπαρτον ὑπὸ παντοίων
 ναῶν, βωμῶν καὶ ἀγαλμάτων
 καὶ ἀναγλύφων καὶ μνημείων,

Εἰς φῶς ἡλίου ἀπαστρέπτον
 φαίνεται ὕψωμ' ἀγλαὸν
 τῆς Ἀκροπόλεως, συνάπτου
 τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν Θεόν.

Καὶ κορυφαῖος ἀνυψοῦται,
 αἰθέριος, ἀκτῖνας ῥίπτων
 ὁ Παρθενῶν, ὃν ἐγκολποῦται
 ὁ οὐρανὸς θαρρῆεις προσκύπτων.

Ἐντεῦθεν δείκνυσι πλουσίως
 τὸν κόσμον δύο του πλευρῶν,
 ἅς παρεκτείνουσι πλαγίως
 διὰ ποικίλων καὶ λαμπρῶν

γραμμῶν εὐθὺς τοῦ Ἐρεχθεῖου
 καὶ κίονες καὶ αἱ προστάσεις
 τὰ πάντα πλήρη μεγαλείου,
 τελείου ἐφικτοῦ ἐκφράσεις.

Τὸ ἄστυ δὲ ὡσεὶ φρουροῦσα
 ἡ πρόμαχος Θεὰ χαλκῆ,
 ἴστατ' ἀσπίδα ἀνυψοῦσα
 γενναία, καταπληκτική.

Καὶ εἰς τὸ ὕψος ὑπερβαίνει
 τοὺς κίονας τοῦ Παρθενῶνος
 κινεῖται, λέγεις, ἐνῶ μένει
 ἐπὶ τοῦ βάθρου τῆς συγχρόνως.

Οἱ ναῦται ἀπὸ τοῦ Σουνίου
τὴν βλέπουσι μετὰ χαρᾶς
σκορπίζουσιν εἰς τοῦ ἡλίου
τὸ φῶς ἀκτῖνας ζωηράς.

Τῶν ἐκατέρωθεν μνημείων,
καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Βραυρωνίας,
Ἄρτεμιδος ἐκ τοῦ πλησίον
θαυμάζοντες τὰς ἀρμονίας,

Προσέλθωμεν τῷ Παρθενῶνι,
ὄν τοῦ ἡλίου φῶς γλυκὺ
πλουσίως νῦν ἐπιχρυσώνει
κ' ἐντός του, λέγεις, κατοικεῖ.

Ἄφελεια καὶ ἐμπειρία,
νοῦς εἰς τὸ ἄπειρον εἰσδύων,
σπουδὴ τῆς φύσεως βαθεῖα
καὶ ἠθικόν τι μεγαλεῖον,

Ὅπερ τὴν ὕλην ὠραΐζει,
ἀκτῖνας βάλλον δι' αὐτῆς
καὶ τὴν ψυχὴν ἐξευγενίζει,
ἰδοὺ ἡ τέχνη. Δυσπιστεῖς;

Ἴδὲ τῶν ράβδωτῶν κιόνων
ἀέτωμα λαμπρὸν ἐξέχον
καὶ ἐπὶ τούτου ζωογόνον
τεχνίτου πνεῦμα διατρέχον.

Ὁ Ποσειδῶν θογγίλον ρίπτων
ἐν βλάσμα, ἐν ταυτῷ παθεῖ
καὶ φεύγει τ' ἄλλος ὑποκρυπτῶν
δὲν ἐγκατέθη ἀποιεῖ!

Γυμνός, ἐν κάλλους ἀναπτύξει!
ἡ δεξιὰ του τεταμένη
θαρρεῖς ἐκ νέου θέλει πληξεί
τὴν γῆν βιαίως τῇ τριαίνῃ.

Ἡ δ' Ἀθηνᾶ τὸ δόρυ πάλλει
ἀνισταμένη ἀνδρικῶς
κ' ἐκτείνει ἐν χαρᾷ μεγάλη
τὰς χεῖρας θριαμβευτικῶς.

Ἔπεται ταύτη συνοδία
καὶ πρώτ' ἡ Νίκη χρυσοπτέρυξ
λαμπροῦ τεθρίππου τὰ ἡνία
κρατεῖ καὶ λάμψεις χύνει πέριξ.

Εἶτα ἡ Δήμητρα κ' ἡ Κόρη
ἔχουσ' ἐν μέσῳ τὸν μικρὸν
Τριπτόλεμον, ὅστις ἠπόρει
τὴν διαμάχην θεωρῶν.

Ὁ Κέρωψ εἶτα προσελκύει
τὴν σύζυγόν του, ἧς ὤρατον
τὸ στήθος ὁ χιτῶν δεικνύει
ἀπὸ τοῦ ὤμου καταρρεῶν.

Ἐκτάδην τέλος νεανίας,
ἐν καλλονῇ ἐφηβικῇ
καὶ τρυφερᾷ μετ' ἀφελείας,
ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀπτικῇ

δροσόεις Κηφισσὸς πλανᾶται
εἰς ὄνειρα φαιδρὰ ἐλπίζων,
νομίζεις ὅτι ἀκροᾶται
τὸ κῦμά του γλυκὸ φλοιοβίζον.

Ἄλλὰ καὶ συνοδία ἄλλη
τὸν Ποσειδῶν' ἀκολουθεῖ
καὶ τὰ αὐτὰ ἐνέχει κάλλιπ
καὶ τέχνης αἴσθημα βαθύ.

Παρά τὴν Θέτιδα ὠραίαν
ἢ Ἀμφιτρίτη ὄχουμένη
προσάγει καὶ τὴν Λευκοθέαν,
ἥτις τὸ τέκνον τῆς θερμαίνει.

Ἄρτιγενής ἢ Ἀφροδίτη,
κόρη ὄροσέσσα, γυμνή,
ἢ τ' ὄμμα τὸ δειλὸν ἐπὶ κλέπτει
τοσαύτ' ἰδία κάλλονά,

Προσκάθητ' ἐπὶ τῆς θαλάσσης
καὶ ὄπισθεν, μικρὸν παιδίον,
ὁ πρόξενος ἐπὶ ἀπάσης
τῆς γῆς γελώτων καὶ δακρύων.

Κατόπιν ἔπετ' ἢ γαλήνη
προσβλέπουσα ἐν ταραχῇ
συνεταράχθη καὶ ἐκείνη,
ἥτις ῥεμβάζει ἡσυχῇ.

Τέλος, τὸν πόθον του δεικνύων
 ὁ ζωογόνος Ἴλισσός
 τῆς Καλλιρρόης του πλησίον
 ἀγκάλην τείνει εὐθαρσῶς.

Ἴδου ἡ τέχνη· ἡρεμία
 ψυχῆς καὶ ἐνθουσιασμός,
 βιαίως πάλλουσα καρδία
 βραδύς καὶ ἔμφρων λογισμός.

Παράπλευρον ἤδη πορείαν
 τῷ Παρθενῶνι πορευθῶμεν,
 κάμπτοντες εἶτα τὴν γωνίαν
 πρὸ τῆς λαμπρᾶς εἰσόδου στῶμεν.

Καθὼς ἰδέα τοῦ ἀπείρου
 χωρεῖ ἐντὸς ὀρίων νοῦ,
 οὕτως, ὡς ἄσμα τοῦ Ὀμήρου,
 τὴν ἕκτασιν τοῦ οὐρανοῦ

πῶς ἀέτωμα ἐπιδεικνύει,
 ταυτίζον, ὅπως αἰωρεῖται,
 τὸν Ὀλυμπαν, ὃν περικλείει,
 μετὰ τῆς γῆς, ἀφ' ἧς κρατεῖται.

Ἄγαλλιάσεως ἡμέρα!
 Ἄρτιγεννῆς ἢ Ἀθηναῖ,
 τῆς καλλονῆς ὠραιότερα,
 τὸν θαυμασμὸν εὐθύς γεννᾷ.

εἰς τὸν χορὸν τῶν Ὀλυμπίων,
 ἐν ὄπλοις, αὐστηρὰ παρθένος,
 ῥίπτουσα βλέμμα ἐν ἐγκλείον
 τὴν ἀγαθότητα, τὸ σθένος.

Ἡ Ἴρις σπεύδουσα εὐθέως
 τανύει τὰ χρυσαῖα πτερὰ,
 ὅπως τὴν εἶδησιν ταχέως
 διακοινώσῃ ἐν χαρᾷ.

Ὁ Ζεὺς καθήμενος εἰς θρόνον
 γαλήνιον τὸ βλέμμα ῥίπτει,
 ἐνῶ ἡ Ἥρα ἤδη φθόνον
 τεταραγμένη ὑποκρύπτει.

Ἐὖ Ἡφαιστός παρὰ τὸν Δία
 εἰσέτι πέλεκυν κρατεῖ,
 ἐν πεποιθήσει δὲ κρυφίᾳ
 εὐγνωμοσύνην ἀπαιτεῖ.

Παρίσταντ' ἐν ἀγαλλιάσει
 ὁ Ποσειδῶν, ἡ Ἀφροδίτη
 καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὃν διατάσσει
 ὁ Ζεὺς βουλὰς του κηρύττη.

Ἡ Δήμητρα, ἡ Περσεφόνη,
 ὁ Πλούτων, πάντες οἱ θεοί,
 πρὸ τῶν ὀπίσθεν κάμπτου γόνυ
 τοσοῦτοι ἐνδοξοὶ λαοί.

Ἐκεῖθεν που ἐπαφροδίτως
 κάθηντ' αἱ Μοῖραι κατὰ μόνας
 σκιάζοντας ἐπιχαρίτως
 τὸ σῶμα φέρουσαι χιτῶνας.

Καὶ πρὸς τὸ βάθος νεανίας
 συνδέων κάλλος καὶ ἰσχύν
 μεθ' ὑπερτάτης ἁρμονίας,
 προδίδει ἥρωος ψυχὴν.

Εἶν' ὁ Θεσεύς. Ἐν βλέμμα μόνον
 τῆς Ἀθηνᾶς, ἔν μόνον θέλει,
 ἀρχὴν νὰ θέσῃ τῶν ἀγώνων,
 οὐς νὰ τελέσῃ εἶτα μέλλει.

Ἐντεῦθεν βλέπεις ὀρθομένους
 ἄνω κυμάτων πορφυρῶν
 τοὺς ἵππους τοὺς ἀνθισταμένους
 θυμοειδῶς μετὰ ἀφρῶν

εἰς ἔντεχνον ἠνιοχείαν
 τοῦ Ὑπερίωνος ὀρθίου
 ἀγγέλλοντος λαμπρὰν προΐαν
 ἐπὶ τὸ ἀρχαῖα τοῦ ἡλίου.

Ἐκεῖθεν τῆς Νυκτὸς ἀσθμαίνου
 οἱ ἵπποι μᾶλλον εὐπειθεῖς
 καὶ πρὸς τοῦ πόντου καταβαίνου
 σιγὰ τοὺς κόλπους τοὺς βαθεῖς.

Οὕτως ἐπέρχεται τὸ πέρασ
 τῆς τέχνης ἀπολιθωθείσης
 χαροποιᾶς αὐτῆς ἡμέρας,
 ὑπὸ Θεῶν ἑορτασθείσης.

Ἄλλ' αἰ μετόπαι ; . . . Τέχνη πόση
 ἀλληλουχίας φυσικῆς
 τῶν ἰδεῶν ! Ὡς κρῖκοι τόσοι
 ἀλύσσου φιλοσοφικῆς,

συνδέονται αὐτῶν τὰ μέρη
 πρὸς τ' ὄλον, πρὸς τὴν παρουσίαν
 τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς ἣν προσφέρει
 δικαίως ὁ λαὸς λατρείαν.

Βλέπεις ἐδῶ ἀνδραγαθίας
 τῶν χρόνων τῶν ἡρωϊκῶν,
 ὀπίσω δὲ τῆς ἱστορίας
 σελίδας, τρόπους νικῶν.

Εἰς τὰς πλευράς, τοὺς ἀποστόλους
 πολιτισμοῦ τε καὶ θρησκείας
 διδάξαντας ἐν γέν' εἰς ὅλους
 τὰ ἀγαθὰ τῆς πολιτείας.

Καὶ τῶν εὐεργετῶν ἐξάρχει
 φιλόστοργος ἡ Ἀθηνᾶ,
 παροῦσα πανταχοῦ ὑπάρχει,
 τὰς πράξεις πάντων ἐρευνᾶ.

Ἐκείνης θάλλει ἡ ἀγκάλῃ
 τοὺς Ἀθηναίους ἐν εἰρήνῃ
 καὶ τῶν πολέμων ἡ μεγάλη
 δόξα ὀφείλεται ἐκείνης.

Τί δὲ νᾶ εἶπῃ τις, τί πλέον
 διὰ τὴν τοῦ σηκοῦ λεπτὴν
 ζωφόρον, τῶν Παναθηναίων
 δεικνύουσαν τὴν ἑορτὴν;

Μαριανοχάρακτος, λατρείας
 ἐνδείξις εἶνε αἰωνίου·
 ἐνταῦθα πνεῦμα ὁ Φειδίας
 ζωῆς ἐφύσησ' αἰδίου.

Κ' ἐνῶ πομπὴν ἀπεικονίζει
 κοσμοῦσαν οὕτω τὸν ναόν,
 ἰδανικῶς διαιωνίζει
 τὸν ἑορτάζοντα λαόν.

• • • • •
 • • • • •

Εἰσέλθωμεν ἐντός Ὅποιά
 συγκίνησις ! ὦ, θεῖοι κόσμοι !
 Φειδία, ὦ κλεινὸν Φειδία,
 ἀπόλλυμι, πτέρυγας δός μοι.

Ἡ τῆς Θεᾶς σου θεά μόνη
 μὲ διακόπτει τὴν πνοήν·
 ἢ καὶ ἐμὲ ἀπολιθώνει,
 ἢ νέαν μοι δωρεῖ ζωήν.

ὦ ! δός μοι πτέρυγας ευρείας,
 ἀνατῆσαι τῆς πτήσεως νὰ φθάσω
 εἰς σφαίρας ἄλλας οὐρανίας
 καὶ τὴν θεάν σου νὰ θαυμάσω.

Ἴδου αὐτὴ γαληνιαῖα,
 ὡς λίμνης νᾶμα γαλανόν,
 ἀντανεκλώσης τὸν εὐρέα
 εἰς τὰ νερά της οὐρανόν.

Σοφίας ἀληθοῦς ἐστὶν
 τὸ μέτωπόν της κόμη στέφει,
 ὡς τὴν ῥοδόεσσαν πρωτὰν
 ὑπόχρυσά κυκλοῦσι νέφη.

Ἐκ τοῦ κράνου καταπίπτει
 παρὸς βοστρύχων ἀπαλῶν,
 τοὺς ὤμους τῆς γυμνοῦς καλύπτει
 πνοὴν ἀνέμου προκαλῶν.

Τὴν ἀστραπὴν τοῦ βλέμματός τῆς
 σάπφειροι δύο παριστῶσι
 καὶ σκεπτικὸς καθίστατ' ὅστις
 πρὸς ταύτην τ' ὄμμα ἀνυψώσῃ.

Τὰ χεῖλη τῆς τὰ ἀγνοοῦντα
 τὸ μεδιᾶν, τοὺς ἐμβριθεῖς
 φαίνονται νόμους ἐκδηλοῦντα
 ψυχῆς γενναίας, ἀγαθῆς.

Χιτῶνα περιβεβλημένη
 χρυσοῦν, πτυχῶδη καὶ ποδῆρη,
 ὡς ἡρώϊς δ' ἀνισταμένη
 ἀκτῖνας πέριξ διασπείρει.

Δόρυ κρατεῖ ἐπιδεξίως·
 τοῦ στήθους τῆς οἱ εὐτραφεῖς
 μαστοί, εἰς ἔνδειξιν ἰσχύος,
 οὐχὶ πανδήμου δὲ τρυφῆς,

Ἵποκινουῦσι τὴν βαρέως
αὐτοὺς πιέζουσιν αἰγίδα,
ὡς κῦμα νότου ἀβεβαίως
λικνίζον ὑψηλὴν σανίδα.

Εἰς δὲ τὴν ἄλλην χεῖρα Νίκην
χρυσῆν, πτερόεσσαν κρατεῖ·
τρεμούσας, χρυσαλίδος δίκην,
ἔχει τὰς πτέρυγας αὐτή.

Χαμαὶ χρυσῆ κεῖτ' ἡ εὐρεῖα
ἀσπίς, ἐφ' ἧς ἀπεικονίσθη
ἡ τῶν Γιγάντων τιμωρία,
δι' οὗς ὁ Ὀλυμπος ἐσεισθη.

Χαῖρε, ὦ πλάσμα τοῦ Φειδίου,
δι' οὗ προσέθεσεν αὐτὸς
εἰς τὴν θρησκείαν οὐρανοῦ
ἀκτῖνα ἐνθερμον φωτός.

Στέμμα ἀμάραντον, Φειδία,
σοὶ ἐχρεώστουν αἱ Ἀθηναί·
πλὴν φεῦ! ἡ μεγαλοφυΐα
κ' αἱ τόσαι λάμψεις τῆς ἐκείναι

Παραίνουν δόξας ἐφημέρους,
 ἐν' ἄλλῃ ἄφθαρτος φανῆ·
 — καίει ὁ ἥλιος τοῦ θέρους,
 ἀλλ' ἅμα καὶ ζωογονεῖ.

ὦ! ναί· τὸ ρόδιον τοῦ Μαΐου
 τὴν δρόσον τῶν πετάλων χάνει·
 ὑπὸ τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου,
 ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ ζῶν λαμβάνει.

Τοιαύτ' ἡ μεγαλοφυΐα!
 ὁ στέφανος τῆς πυρπολαῖ,
 συστρέφεται ἐν ἀγωνίᾳ,
 σὲ δάκνει ὅταν σε φιλῆ.

Ἄλλ' ὅμως βαῖνε! τὰς ἀρχαίας
 συλλέγων πάσας παραδόσεις,
 ἀνάπλαττε αὐτὰς, ὠραίας
 νὰ ἐπιφέρῃς ἀλλοιωσεις.

Θάρρει! ὁ χρόνος δὲν θὰ φθείρῃ
 τὴν βίβλον σου ἐνῶ περᾶ,
 καὶ τὰς σελίδας δὲν θὰ σπείρῃ
 εἰς τῶν ἀνέμων τὰ πτερά. —

Ἀυτὰ θὰ σ' ἔλεγον, Φειδίε,
 ὅταν ἠκούσθῃ αἰφνιδίως
 ἢ κατὰ σοῦ κατηγορία
 καί σε ἐβάρυνεν ὁ βίος.

Βλέπω ἐκεῖ τὸ Ἑρεχθεῖον,
 τῆς Πολιάδος τὸν ναόν,
 τὸ αἶκημα τῶν τεκμηρίων
 τῆς διαμάχης τῶν Θεῶν.

Ὅρω τὰ ἔχνη τῆς τριάντης
 τοῦ ἠττηθέντος Ποσειδῶνος,
 ἀκούω καὶ ἐξογκουμένης
 θαλάσσης πάταγον συγχρόνως.

Ἴδου καὶ ἡ γλαυκὴ ἐλαία,
 τῆς Ἀθηνᾶς δῶρον σεπτόν,
 ἀρήρως θάλλουσα ἀκμαία,
 εἰρήνης ἔμβλημα πιστόν.

Ἐκ παραδόσεων τοιούτων
 θρησκευτικῶν καὶ παναρχαίων
 ἀντλήσας, ὦ Φειδίε, πλοῦτον
 ἀνέπλασας τὸ πᾶν ὥραϊον.

Ἐν πίστει καὶ ἐν εὐλαβείᾳ
ἐκόσμησας τὸν Παρθενῶνα·
δέν σοι ὀφείλει ἡ θρησκεία,
εἰπέ, ὀλόκληρον αἰῶνα;

• • • • •
• • • • •

Ἄρχει· τοσαῦται συγκινήσεις,
τοιούτον θάμβος τῶν ὀμμάτων
καὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τ' ἄνω πτήσεις
κ' αἴσθημα κόσμου θείου πλάττον

πολὺ, πολὺ ἐνθουσιάζουν,
μεγάλην φέρουν παραχὴν,
καὶ τὴν ἀτίθασσον δαμάζουν
τοῦ τολμηροῦ θνητοῦ ψυχὴν. —

Παρὰ τὰς ὄχθας τὰς πλουσίας
τοῦ Ἰλισσοῦ, ὅπου ὡς πόθος
ἀνέκφραστος ἀγνῆς καρδίας
λαλεῖ ἀνάρθρως πῶς ὁ ῥόθος,

Ἐκεῖ, ὑπὸ σκιὰν πλατάνων,
 ὅπου Ζεφύρου δροσερόν
 κ' εὐώδες πνεῦμα καταφθάνον
 φιλεῖ τὴν χλόην, τὸν ἀφρόν,

Ἐκεῖ, εἰς τὴν σκιὰν ἐκείνην
 κατέλθωμεν καὶ πορευθῶμεν
 νὰ εὕρωμεν ψυχῆς γαλήνην,
 μικρὸν νὰ ἀνακουφισθῶμεν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ζ'

ὦ παιδρά μου ὀπτασία,
 ὄνειρόν μου ζωογόνον,
 τί ἐγένεσο ; ὅποια
 σὲ διέλυσε πνοή ;

Πάλιν ῥάκη τῶν αἰώνων !
 σωρὸς πάλιν ἐρειπίων,
 ἂ θολὰ ἢ τῶν δακρύων
 μοι παρίστησι ῥοή.

Χήρα πόλις τῆς εὐκλείας
 πενθηφόρος νῦν δεικνύει
 τὰς πληγὰς τῆς καὶ ἀνδρίας
 ἐποχὴν ἀναπολεῖ.

Εἰς παλάμην περικλείει
 κεραυνόν, καὶ τοι τρωθεῖσα,
 ἀλλ' ἡ χεὶρ τῆς νεκρωθεῖσα
 φεῦ ! κλειστὴ διατελεῖ.

Ὅχι· δικεκομμένη,
 ὡς Τιτάνος ἀγῶνια,
 πνοή ἔτι ἀπομένει
 σοί, πατρὶς βαρυπενθής.
 — Ἐκλινες ἀπυθνητῶν! —
 ὦ! κοιμοῦ· δὲν ἐνεκρώθης,
 κ' ἄλλ' εἰσέτι δὲν ὠρθώθης
 ἐντελῶς — θά ἐγερθῆς.

Ἰάν σοι ξένον ἔθνος ἦν
 ἐκ τῆς θείας σου γλαυκῆς
 ἔλαβεν ἀθανάσιον,
 Ἰών ὁσκάων σου ἢ πλήθους,
 ἀλουργίς καλῆς ἐλπίδος,
 περιθάλαψε ῥιγόντα
 τόσα ἔθνη, γυμνά ὄντα.
 Σε καλοῦν νὰ ἐγερθῆς.

ὦ! Ἐγέρθητι καὶ πάλιν
 καὶ μετὰ περιπαθείας
 πρόσφρον μητρὸς ἀγκάλην
 εἰς τὸν κόσμον ὄρφανόν.
 Ζέφυρος ἐλευθερίας
 νῦν φιλεῖ τὰ βλέφαρά σου,
 τὰς φλεχθείσας παρειάς σου,
 ὡς ψυχὴ ζωογονῶν.

Ἔπεσεν ὁ Ὀλυμπός σου!
 ὦ! ἀνάστηθι ὀρθία,
 μόνη διὰ τῆς χειρός σου
 ὑποσπέρριζον αὐτόν
 μόνη, ἐν τῇ συντελείᾳ
 τοῦ παντός κυοφοροῦσα
 σὺ τὸ πᾶν καὶ μόνη οὔσα,
 Θεῶν μήτηρ καὶ θνητῶν.

Οἴμοι! ἤρεμας κοιμᾶσαι,
 κ' ἔλαφραί τινας κινήσεις
 ἐκδοκίμων ὅτι πλανᾶσαι
 εἰς ὄνειρους προσφιλεῖς.
 Μάταιν θραύονται ἀλύσεις,
 μίτην ὀπλων κρότον κρότος
 διαδέχεται ἀνευδότης.
 Σὺ κοιμᾶσαι ἀσφαλής.

Ἄν εἰς δάφνας Μαραθῶνος,
 Πλαταιῶν καὶ Σαλαμῖνος
 νέου ἤνωσαν ἀγῶνος
 δάφνας νέοι σου υἱοί,
 ἀλλ' ὁ ὕπνος σου ἐκεῖνος,
 ὕπνος εἴκοσιν αἰώνων,
 καταβάλλει καὶ τὸν χρόνον,
 θάνατος ἐν τῇ ζωῇ.

Πλέπεις ὄνειρα ; εἰπέ μοι·
 Ἄ ! ἰδοῦ, ὡς ἂν ἐλάλει
 τὸ λεπτόν σου χεῖλος τρέμει·
 τί νὰ εἶπῃ προσπαθεῖ ;
 Τὸ εὐρύ σου στῆθος πάλλει,
 μαιδιά τὸ πρόσωπόν σου . . . ἦ
 Μέγα εἶνε τ' ὄνειρόν σου ;
 Ἄρά γε θὰ τελεσθῆ ; . . ἦ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

M. T. (II.)

Eic ἀνδρῶν.

AKAΔHMIA HABET SUA SIDERA TELLUS. AΘHNΩN

(.II) T M

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Προ τρελλός· τὸν ἔφερον ἔχει πρὸ διεύλιος,
 ὑπὸ τὴν στέγην ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας·
 πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς στρουμικῆ ἐτέθη ἀχυρῖνη
 καὶ ἐπὶ ταύτης ὁ τρελλός·

ἡ μήτηρ του κηθημερὸν πλησίον του ἐθρήνηει,
 αὐτὸς ἐγὼ ἀπλῶς.

Ὡς νὰ ἐγὼ γέλωτα πικρὸν παραφροσύνης,
 ἐκέγχαζεν ἐνώστε, ἀλλὰ μετὰ ὀδύνης.

Καὶ ὅτε μεσονύχτιον ἤκούετο σημαῖναι,
 τὴν ὄψιν ἄγριος, ὠγρός·

ἠγείρετο τῆς κλίνης του παρόμοιος, ἀσθμαίνων,
 ὡς μάρμαρον ψυχρός.

Περιεφέρετο δὶς, τρίς πρὸ τῶν εἰκόνων ὄλων,
 χτένιζεν ἀόρατον σημεῖον εἰς τὸν θόλον,
 ἐστρέφετο ἐδῶ, ἐκεῖ μετὰ φορικτῆς μανίας,
 ἐν τέλει δὲ γονυκλινῶν
 πρὸ τῆς εἰκόνας ἔπιπτε βαρὺς τῆς Παναγίας,
 προσκύνετο θρηνῶν.

Ἰδέτε! εἶνε ζοφερὰ ἡ ἐκκλησία, μόνον
 τρεῖς θρυαλλίδες καίουσι πρὸ τῶν σεπτῶν εἰκόνων.
 Ἰδέτε τὴν μητέρα του εἰς τὴν σκιὰν ἐκείνην
 ὡς ἡ Ντόβη, δύστυχῆς!
 ἀκίνητος τὸ τέκνον τῆς προσδύλεπει, τὴν οὐδύνην
 σοβοῦσα δι' ἐσχίης.

Ἄκούσατε· ἐπιπτασθεὶς αἰγὴ παντοῦ βυθεῖα·
 ἰδοὺ· ἀκούεται φωνή, φωνή θρηνώδης μία·
 εἶν' ὁ τρελλός, παρακαλεῖ γονυκλινῆς, δακρύων.
 ὦ! πῶς οἰμώζει, πῶς θρηκεῖ!
 διὰ τῆς κεφαλῆς κτυπᾷ τὸ μάρμαρον τὸ κρῶνον
 καὶ ταῦτα ἐκφωνεῖ:

α ὦ Παναγία μου σεπτῆ, ὦ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μου,
 κατεύνασον τὸν πυρετὸν τῆς κεφαλῆς, τοῦ νοῦ μου.
 Τὸ λογικόν μου ἔχασα, βοήθει με Παρθένε·
 εἶμαι τρελλός, μὲ ἔννοεῖς;
 τὴν κεφαλὴν μου ἔχιθναί ζωννύουν παγωμέναι,
 πονῶ . . . δὲν μ' ἔλεεῖς;

» Δὲν μ' ἐλεεῖς; μὴ σ' ἔπταισα; Σ' ἐλάτρευσα παιδίον,
ὡς ὄνειρόν σε ἔβλεπα τὰ ὄμματά μου κλείων
καὶ συνενῶν τὰς χεῖράς μου ἀπὸ ἀγνῶν χειλέων
τὰ μυστικά μου τῆς ψυχῆς
ἀπέτεινα πρὸς σέ, πρὸς σέ, τοὺς πόθους μου συνδέων
μετ' ἀφελοῦς εὐχῆς.

» Μ' εἰσέκουσας; μ' ἀπέστειλας τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον...
Ἄλλὰ πονῶ... ζαλιζομαι. Συγχώρει διὰ θρήνων
τοὺς λόγους, τὰ παράπονα θὰ ἀντικαταστήσω.

ᾠ Παναγία μου σεσηπῆ

Συγχώρησον... εἶμαι τρελλός... πονῶ... τί νὰ λαλήσω;»

— Καὶ γοερῶς θορνεί.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Στενάζει κυλιόμενος ἐπάνω τοῦ ἐδάφους
καὶ διὰ τῶν χειρῶν βαρὺ πιέζων τοὺς κροτάφους,
Ἄλλὰ ἰδοὺ ἐγείρεται, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγει.
εἶν' ἀπλανεῖς αὐτοί, θολοί.
τί βλέπει; ὀπισθοδρομεῖ, βωβῶς ζητεῖ νὰ φύγῃ.
Ἄκουσατε, λαλεῖ.

α Τὴν εἶδα, Παναγία μου, πλῆσιόν σου ἐστάθη,
τὴν χεῖρά της μ' ἐπρόσφερεν λευχείμων καὶ ἐχάθη.
ἡ χεὶρ της ἦτο μάρμαρον, ὡχρὰ ἦν ἡ μορφὴ της.

ᾠ Παναγία μου καλῆ,

φοβοῦμ' ἐπόνει ἄλλοτε μικρὸν ἢ κεφαλή της,
μὴν ἐγινε τρελλή;

» Χα! χα! θά τὴν ἰδῶ λοιπόν· ἐδῶ, ἐγὼ κ' ἐκείνη!
 θά ἐμεγάλωσε πολὺ... ἀλλὰ τὸ φῶς σου σβύνει
 ὦ! φρίκη, Παναγία μου, προλέγεις δυστυχίας.

Μὴ μ' ἀρνηθῆς ὀλοτελῶς,
 ἐλπίζει ἀπὸ σοῦ τὸ πᾶν παράφρων νεανίας,
 — ἐλπίζει ἂ κρελλός.»

Λέγει καὶ ρίπτεται νεκρὸς σχεδὸν ἐπὶ τῆς κλίνης
 ψελλίζων ὑποκώφως τι — τὸ ὄνομα ἐκείνης.

Ἄπεκοιμήθη· σιωπὴ ἐπικρατεῖ βαθεῖα.

Αἴφνης προσεργεται δειλὴ

ἡ μήτηρ του καὶ λέγουσα: βοήθει Παναγία,

κύπτει καὶ τὸν φιλεῖ.

ὦ! φίλημα τρισάγιον! ὦ! βλάστημα καρδίας,
 ἣν ἤρδευσαν τὰ δάκρυα αὐτὰ τῆς Παναγίας,
 ὅποτε εἰς τὸν Γολγοθᾶν ἐξέτεινε τὰς χεῖρας

ἐσταυρωμένος ὁ Χριστός,

ἵνα τὴν γῆν ἐγκολπωθῇ, τὸν ἄνθρωπον οἰκτεῖρας
 τυφλὸν πρὸ τοῦ φωτός.

ἡμεῖς οὖν ἵνα κἀκεῖνα ἴσμεν ὅτι
 ἡμεῖς οὖν ἵνα κἀκεῖνα ἴσμεν ὅτι
 ἡμεῖς οὖν ἵνα κἀκεῖνα ἴσμεν ὅτι
 ἡμεῖς οὖν ἵνα κἀκεῖνα ἴσμεν ὅτι
 ἡμεῖς οὖν ἵνα κἀκεῖνα ἴσμεν ὅτι
 ἡμεῖς οὖν ἵνα κἀκεῖνα ἴσμεν ὅτι
 ἡμεῖς οὖν ἵνα κἀκεῖνα ἴσμεν ὅτι
 ἡμεῖς οὖν ἵνα κἀκεῖνα ἴσμεν ὅτι

Β'

Βισέτι δὲν ἐρρόφησεν ὁ ἥλιος τὴν δρόσον,
 ἣν φεύγουσα κατέλιπεν ἡ γῆ ἐπὶ τῆς γλῶσσης·

ὁ οὐρανὸς γελάσει

κατέριψε τὸν μέλανα μανθῶν του — καθύσσου

προβαίνει ἡ αὐγή.

προετοιμάζεται ἡ γῆ.

ὡς κόμψη τὸν γυμφίον τῆς δειλῆς, ἐρυθριῶσα,
 τὸν ἥλιόν τῆς να δεχθῆ, τὰ δῶρά του τὰ τῶσα.

* Ἀκούεται χαρμῶδους τοῦ κώδωνος ὁ ἦχος.
 Κυριακῆ ἀνέτειλεν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας.

ἐλθὼν ἀπὸ πρωίας

τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν προσεύχεται ἰσχυρῶς.

Ἐξύπνησ' ὁ τρελλός. Π *

προσβλέπει περίξ ἀφελῶς

πικρογελῶν, ἐνῶ πλῆθὺν βλεμμάτων ἐπισύρει,
 διότι πάντα συγχινεῖ καὶ πᾶς τις τὸν οἰκτερεῖ.

Ὁ ἱερεὺς ἐκάλεσεν αὐτὸν καὶ δύο χεῖρας
 ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του θεῖς, εὐχὰς καὶ ἰκεσίας
 μετ' ἄκρας εὐλαβείας
 ἐπρόφερον ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸ βλέμμα ἀνεγείρας
 πρὸς τ' ἄνω ἄσχεπής,
 πρὸς τ' ἄνω, ὅπου ἡ ἐλπίς
 τῶν δυστυχῶν, ὅπου τὸ φῶς τῆς μόνης ἀληθείας,
 ὅπου ἀκένωτος πηγὴ ἀγνῆς εὐδαμονίας.

Ἐπῆλθεν ἡ ἀπόλυσις· ἐξέρχεται τὸ πλῆθος·
 καθεὶς ἀσπάζετ' εὐλαβῶς, πρὶν φύγη, τὰς εἰκόνας.
 Ἐκεῖ που κατὰ μόνας
 καὶ ὁ τρελλὸς περιπατεῖ, οὐχὶ καθὼς συνήθως
 γελῶν, ἀλλ' αὐστηρὸς
 τὴν ὄψιν, σὺννοιας, φοβερὸς.

Παιδιά πρὸς αὐτὸν δειλῶς τὸ βῆμά των εὐθύνουσι,
 ἀλλ' αἱ μητέρες τὰ καλοῦν καὶ τὰ ἀπομακρύνου.

«Μητέρα μου, κλαίει, λέγει ἔν, εἶδον τὰ δάκρυά του.»
 «ὦ μητέρα μου, δὲν μειδιᾷ, ἔχει φρικῶδες βλέμμα,
 μ' ἐπάγωσε τὸ αἶμα,
 λέγει ἔν ἄλλο, ὡς εἰκὼν μ' ἐφάνη τοῦ θανάτου.»
 «ὦ μητέρα, διατί
 παράφορος περιπατεῖ;»

—Παιδιά μου, ἐξέλθωμεν τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον
 ποιήσατε— μὴ βαίγετε ποτὲ τρελλοῦ πλησίον.»

Ἄλλὰ μετ' αὐτὸ πολὺ φαιδρὰ προβαίνει συνοδία,
 πληροῦται πάλιν ὁ ναός—τί ἄρ' ἄγε συμβαίνει;

Λευκὰ ἐνδεδυμένη

εἰσέρχεται εἰς τὸν ναὸν παρθένος ἐρασμία.

Βαδίζει παρ' αὐτῆ,

ἐνῶ τὴν χεῖρά της κρατεῖ

μὲ βῆμα ὑπερήφανον ὠραῖος νεανίας

καὶ ἀπολαύων φαίνεται πολλῆς εὐδαιμονίας.

Ὁ νέος οὗτος ἀγαπᾷ πρὸ ἔτους τὴν παρθένον,

πρὸς ἄπειρα ἐμπόδια διηνεχῶς παλαιῶν

καὶ ἐκουράσθη πλεόν

ἀνυπομόνως τὴν στιγμήν τοῦ γάμου περιμένων.

Ἄλλ' ἤδη ζωηρός,

φλεγόμενος ὑπὸ πυρός

ἀγάπης πρὸς τὴν θελητικὴν καὶ σώφρονα παρθένον,

βλέπει τὸ ὄνειρον αὐτοῦ σχεδὸν τετελεσμένον.

Τῆς κόρης ὁμῶς ἀσταθὲς τὸ βῆμα τετρεμαίνει

τὰς παρειάς αὐτῆς λεπτὸν ἐρύθημα καλύπτει

ἢ κεφαλή της κύπτει

ἐπὶ τοῦ στήθους· ταραχὴν ἢ στάσις της ἐμφαίνει.

Οὐδεὶς παρατηρεῖ

τὴν ταραχὴν της· προχωρεῖ

τῶν μελλονύμφων ἡ δυὰς, ἀλλὰ ἡ νύμφη φρίσσει

τοὺς γάμους των ὁ ἱερεὺς ἰδοὺ θὰ εὐλογήσῃ.

Ἄ'Εκείνη εἶνε! γοερά ἀκούεται φωνή της,
 ἐκείνη! Παναγία μου! » ἀντήχησαν οἱ θόλοι
 τῆς ἐκκλησίας, ὅλοι
 ἀπέμειναν ἐμβρόντητοι, ἐνῶ ἐπὶ τῆς κοίτης
 αὐτοῦ εὐθύς νεκρὸς
 κατέπεσεν ὡσεὶ σωρὸς
 ἀμόρφου ὕλης ὁ τρελλός. Ἐν οἴμοι! ἐκφωνοῦσα
 πλησίον του κατέπεσε κ' ἡ μήτηρ του θανοῦσα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ κόρη ἔμεινε βωβή—δεινῶς ἐτιμωρήθη—
 μάτην τοὺς ὄρκους προσπαθεῖ τοῦ γάμου της νὰ εἶπη,
 Πᾶς φθόγγος της ἐκλείπει.
 Ἦτο φρικτὸν τὸ πάθημα· ὁ γάμος διελύθη.

Ο ΛΣΘΕΝΗΣ.

— « Ἀπέπτῃς, ὄνειρον γλυκὺ, ψυχῆς μου εὐφροσύνη,
ἀπέπτῃς ! μόνος ἔμεινα ἐν μέσῳ τῆς νυκτός,
καὶ μόν' ἡ γλαυῆ τὴν θλιβεράν φωνὴν αὐτῆς ἀκούει
καὶ ἔχω σκότος ἔνδον μου, σκότος πικρὸν ἐκτός.

« Π γλαυῆ ἐκάστην μου μετρεῖ στιγμὴν τῆς ἀθυμίας.
πιέζω μὲ τὰς χεῖράς μου συχνὰ τὴν κεφαλὴν,
ιγῶ, πυρέσσω, τοὺς παλμούς ἀκούω τῆς καρδίας
καὶ θλίβην ἀκατάσχετον αισθάνομαι πολλήν.

« Παραφρονῶ . . . σὺ εἶσαι, σύ ; τί μὲ ζητεῖς, ὦ φίλη ;
φορεῖς ἐνδύματα λευκά, καὶ στέφανος ἀνθῶν
κοσμεῖ τὴν μαύρην κόμην σου· τὰ ῥοδίνα σου χεῖλη
ευστέλλονται προδίδοντα τὸ ἄλγος τῶν παθῶν.

«Εἰς οὐρανοὺς ἀφίπτασαι ὡς ἄγγελος ὤραϊα
καὶ ἤλθές μοι τὸν ὕστατον νὰ δώσης ἀσπασμόν ;
Μὴ φύγῃς ! μείνε, φίλη μου, ἀκόμη εἶσαι νέα·
ὦ ! τοὺς ἀγγέλους ἄφησε καὶ μείνε μεθ' ἡμῶν.

«Τί ; τὴν φωνὴν σου ἤκουσα ; φωνή, φωνή γλυκεῖα,
τί εἶπες ; δὲν ἐπρόφθασα . . . ἀλλ' ἔφυγες, πετᾶς.
Τετέλεσται ! ἀπέμεινα ἐγὼ καὶ ἡ σκοτία !

ᾠ νύξ, εἶπέ, λευχεύμονα παρθένον συναντᾶς ;»

— «Κοιμήσου, ὦ παράτολμε, σ' ἐτύφλωσαν τὰ πάθη.
τὸν πτερόν μου ἐπέφρυξα παντοῦ τὸν μελάνον·
ἀστὴρ διαττων ἔσχισε τὸ σκότος καὶ ἐχάθη·
κοιμήσου· εἶν' ἀργὰ πολὺ καὶ πᾶσχεις ἀγρυπνῶν.»

— «Ἀκούω μουσικὴν φαιδρὰν καὶ ἄσματα παρθένων,
τὸ βλέμμα μου ἐθάμβωσε τῶν φώτων ἡ πληθύς.
ᾠ ! θὰ ἐξέλθω, ἐγκλειστός ἐνταῦθα μόνος μένων·
παραφρονῶ . . .»

— «Παράτολμε θνητὲ, μὴ ταρραχῆς.

«Κοιμήσου ἤσυχα, βορρᾶς συρίζει εἰς τὰ δάση
καὶ ἀστραπὴ διέσχισε τὸ κάλυμμα ἐμοῦ·
παραληρεῖς, τὸν ὕπνον σου οὐδαίς, οὐδαίς ταράσσει,
ἡ φαντασίας πλάσματα· εἶσ' ἀσθενὴς, κοιμοῦ.»

— « ὦ φρίκη! βλέπεις, νύξ, ἐκσεῖ ; ὠχρά, ὡς ἄπνουν πτώμα
προβαίνει βήματι βραδεῖ παρθένος νεαρά.
Ἐκείνη! τὴν διέκρινε τὸ ἀσθενές μου ὄμμα
μνηστῆρ καλὸς τὴν ὀδηγεῖ εἰς γάμον ἐν χαρᾷ.

« ὦ γύπες, ὄρνεα! σκιάν εἰς γάμον ὀδηγεῖτε!
Δὲν εἶν' αὐτῆ, δὲν εἶν' αὐτῆ ἐκείνη ἢ μικρὰ
παρθένος, ἦν ἠγάπησα. Σᾶς ἰκετεύω, στῆτε!
νὰ τὴν γνωρίσω ἄφετε . . . ὦ! δός μοι, νύξ, πτερὰ!»

— « Ἡσύχασε, κοιμοῦ κοιμοῦ καὶ ἡ αὐγὴ προβαίνει.
Ταχαίπωρε ὁ ἥλιος τὴν γῆν ζωογονεῖ,
ἀλλὰ καὶ ἀνθη δροσερά αὐτὸς ἀποξηραίνει,
ἂν σκώληξ ἐν τῇ ρίζᾳ τῶν τῆν νύκτα ἀγρυπνῆ.»

— « Εἶν' ἐδική μου, εἰς ἐμὲ ὀλοτελῶς ἀνήκει
εἶν' ἀδελφὴ μου, ἄλλοτε ἐπαίζομεν ὁμοῦ.
Δὲν βλέπετε ; μ' ἐπιζήτει· δὲν βλέπετε ; ὦ φρίκη!
τάς χεῖρας τείνει θέλουσα νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ.

« Ἀφήσατε τὴν χεῖρά μου εἰς ταύτην νὰ προσφέρω
μὴ τὴν ὠθήτε, βάρβαροι· ἰδέτε! παραχῆ
τὴν καταβάλλει, ἄφρτε! κ' ἐγὼ λαμπάδα φέρω.
Ἴδού, ἰδού τὸ βῆμά μου εἶν' ἀρκετὰ ταχύ.»

Εἶπε· κί ὁ νέος ἀσθενὴς ἠρμήσας ἐκ τῆς κλίνης
 λαμπάδα ἤναψεν, ἀλλὰ λαμπάδα νεκρικὴν,
 καὶ τρέχων ὅπως ἐνωθῆ ταχέως μετ' ἐκείνης
 νεκρὸς κατέπεσεν ἀφείς φωνὴν σπαρακτικὴν.

Ἦ πλάσμα ἐναέριον τῆς πρώτης του αὐγῆς,
 ὦ νύμφη, ἔργον ποιητοῦ ὀργώσης φαντασίας,
 λαμπρὰν πολὺ δι' ἔρωτα σὲ ἔπλασ' ἐπὶ γῆς.
 — Ὁ ἔρωσ σπείρει ἄνεμον καὶ ὀρέπει τρικυμίας. —

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

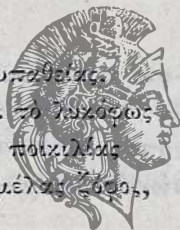
ΑΘΗΝΩΝ

ΕΣΠΕΡΑ.

M. T. (H.)

Habet sua sidera tellus.

Ὦρα μεστή ἠδ' ὑπαθείας,
καθ' ἣν ἐκλείπει τὸ γαλαξίας
καὶ ἀφαιρεῖ τὰς ποικιλίας
ἀπὸ παντοῦ ὁ μέλας ἕσπερος,

Ὦρ' ἀναμνήσεων παντοίων,
ᾧρα παλμῶν καὶ αἰσθημάτων,
ᾧρα γενέτειρα μυρίων
τῆς φαντασίας μας πλασμάτων!

Τοιαύτην ᾧραν, πλὴν πρὸ χρόνων,
ὁ Ἑσπερος ὀπότε' ἐφάνη,
— ἀλλὰ μοὶ φκίνετ' ὄναρ μόνον
πᾶν ὅ,τι εἶπω, φρούδη πλάνη —

Ἰσθάνθην, εἶδον καὶ ἠράσθην!
 Οἴμοι, ἐπῆλθεν ἡ σκοτία·
 σκιάν τῶν πόθων μου ἠσπάσθην,
 ἣν ῥίπτει ῥῶς ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἐκ περιπάτου ἐπιστρέφων,
 ἐν μέσῳ ἀνθηρῶν πεδίων,
 ἀνέμελπα τὴν κόμην στέφων
 μὲ αἰγοκλήματος κλωνίων

Στροφάς τινος τοῦ Λαμαρτίνου,
 ἀγνώστου πόθου ἠσθανόμενῃ
 καὶ ὑπὸ ἀναιτίου θρήνου
 παιδίον ἐκυριεύομεν.

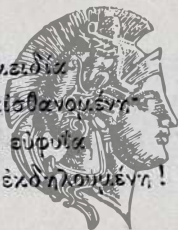
Τί ἔψαλλεν ὁ Λαμαρτίνος
 καὶ διατί ἐθρήνει τόσον;
 πρὸς τί ἐκαίετο ἐκεῖνος
 ὁ ἔχων εἰς τὰ χεῖλη δρόσον;

Ἦγνόουν ὅμως ἐνδομύχως
 ἠσθάνθην, ὡς ἠχὼ κρυφίαν,
 ν' ἀντιλαλῆται πᾶς τοῦ στίχου
 ἐπὶ τὴν νέαν μου καρδίαν.

Καὶ ὡς ἀνάμνησις ἀρχαία
εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐγεννᾶτο
εἰκὼν παρθένου, καὶ ὠραία
ἐμπρὸς μου αὐτὴ ἐπλανᾶτο.

Τὴν κόμην τῆς ἀθρᾶ ἐφίλει
προσπνέουσ' αὔρα ζεφυρῆτις,
τὸ βλέμμα τῆς γοργὸν ὠμίλει,
ἐξεδηλοῦτο ἡ ψυχὴ τῆς.

Καὶ ἐμειδία, ἐμειδία
παιδὸς χαρὰν αἰσθανομένη·
ὦ! πόση, πόση εὐφροσύνη
εἰς τὴν μορφὴν ἐκόηλομένη!

Ἦδη ὁ Ἑσπερος ἐφάνη·
τὸ βλέμμα ἔστρεψα ἠρέμα
ἐκεῖ — πολλὰ περιλαμβάνει
παιδὸς πρὸς τ' ἄνω στρέφον βλέμμα.

Ἦ! εἶχον πάλλουςαν καρδίαν·
— Ἐντεῦθεν ἄρχοντ' αἰ ὀδύνας —
ἐντὸς μου εἶχον ἁρμονίαν
τί σ' ἔπταισα ὦ Λαμαρτίνε;

Καὶ εἰς τὸν πατρικὸν μου οἶκον
βραδύς ἐπέστρεψα, ρεμβάζων,
εἰς θλίψιν ἄρρητον ὑπέικων
κ' ὑπὸ τὸ βάρος μου στενάζων.

Ἔκει . . . ὦ, δὲν θά λησμονήσω
στιγμὴν γενέτειραν δακρύων
συγγνώμην, ἂν μικρὸν δακρύσω,
μὴ με καλέσητε παιδίον.

Περιπαθῆς ὥραία κῆρα
ἐπὶ τοῦ ὤμου κεκλιμένη
τῆς ἀδελφῆς μου, ἐθεώρει
τὸν Ἑσπερον, οἷς τεβλυμένη.

Λίφνης ἀνέτειλ' ἡ σελήνη
κ' ἐπὶ τῶν δύο κορασιδῶν
τὴν λάμψιν τῆς πλουσίως χύνει·
— Δακρῶσαν τὴν κόρην εἶδον!

Κ' ἐγὼ ἐδάκρυσα ἐπίσης,
τοιαύτη τότε ἦτο ὥρα,
θολή μ' ἐφάνη ὄλ' ἡ φύσις,
θολή μοι φαίνεται καὶ τώρα.

Ὁ Ἑσπερος ὑπῆρξε πρώτη
 τοῦ ἔρωτος ἡμῶν αἰτία·
 ἐν τῇ νυκτὶ αὐτὸς ὑπνώττει,
 δὲν τὸν ἐβώπευσε πρῶτα.

Ἐντὸς τῆς νέας μου καρδίας
 ἀνάμνησις τις ὄμως μένει,
 καθὼς ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας
 λαμπρὸς ὁ Ἑσπερος προβαίνει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

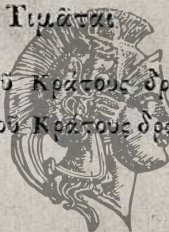

ΑΘΗΝΩΝ

Γιάννης

Διὰ τὸν ἐντὸς τοῦ Κράτους δραχ. 1, 50

Διὰ τὸν ἔξωτος τοῦ Κράτους δραχ. 1, 112

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020573